

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Aleše Št'astného a soudkyně JUDr. Jany Jirmářové a Mgr. Aleny Jedličkové ve věci

žalobkyně: **J. H. S.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx

proti

žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**,
sídlem Praha 2, Vyšehradská 424/16

o náhradu imateriální újmy,

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. 10. 2018, č. j. 26 C 286/2016 – 230,

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně **se** v napadeném vyhovujícím výroku II. o věci samé v napadené části ohledně částky 1 200 000 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05% ročně od 6. 12. 2016 do zaplacení a ve výroku IV. o náhradě nákladů řízení **potvrzuje**.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zastavil řízení o částku 120 400 Kč (výrok I.), žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 1 500 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 6. 12. 2016 do zaplacení (výrok II.), žalobu v části o zaplacení částky 18 500 000 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.

s příslušenstvím z této částky zamítl (výrok III.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).

2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně a původně i H. S. (nar. xxx), otec žalobkyně, domáhali zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 10 060 200 Kč pro každého z žalobců, která jim vznikla na základě nezákonného rozhodnutí z roku 1975 o osvojení žalobkyně, které bylo rozhodnutím Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 27. 11. 2015 pravomocně zrušeno. Žalobci vytýkali žalovanému, že rozhodl o adopci žalobkyně, aniž by k tomu byly splněny zákonné podmínky, když soud, který rozhodoval o osvojení, vycházel pouze ze souhlasu matky žalobkyně, nikoli však otce, neboť otec dle odůvodnění osvojovacího rozhodnutí nebyl zjištěn, ačkoli byl ale znám, když byl uveden v hlášení o narození dítěte. Žalobkyně byla ve věku 23 dnů předána adoptivním rodičům, kde adoptivní matka byla v minulosti trestána za násilný trestný čin, a základním krédem adoptivní rodiny byly finanční prostředky. Otec žalobkyně byl v důsledku tohoto protiprávního jednání připraven o dceru a nemohl se podílet na její výchově a navázat s ní citový i ekonomický vztah. Otec žalobkyně v průběhu řízení zemřel a na jeho místo vstoupila žalobkyně jako jeho procesní nástupkyně.
3. Žalovaný nespороval, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, avšak nesouhlasil s formou požadovaného peněžitého zadostiučinění a měl za to, že postačující kompenzací za vzniklou nemajetkovou újmu je omluva, kterou již poskytl.
4. Žalobkyně vzala v průběhu řízení žalobu zpět o částku 120 400 Kč, a proto soud I. stupně v tomto rozsahu řízení zastavil podle § 96 o. s. ř.
5. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že Okresní soud v Karlových Varech vydal dne 28. 4. 1975 rozsudek pod č. j. 20 Nc 312/75-15, kterým rozhodl o osvojení nezletilé žalobkyně manžely J. a E. Ch. formou nezrušitelného osvojení. Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že osvojitelé převzali nezletilou žalobkyni do osobní péče dne xxx od OÚNZ – KÚ v Teplicích za účelem pozdějšího osvojení a od té doby o ní řádně pečují. Okresní soud v Karlových Varech vycházel ze zjištění, že otec nezletilé nebyl znám a matka dala k osvojení souhlas předem bez vztahu ke konkrétním osvojitelům. Okresní soud v Karlových Varech dospěl k závěru, že je ku prospěchu nezletilé žalobkyně, když bude osvojena, neboť by jinak byla odkázána na ústavní výchovu. Rozsudek nabyt právní moci dne 2. 6. 1975. Uvedený rozsudek byl rozhodnutím Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 27. 11. 2015, č. j. 11 C 107/2015 – 49 zrušen s tím, že došlo k osvojení v rozporu se zákonem, když nedošlo k řádnému ztotožnění biologického otce osvojené a nebyly učiněny veškeré potřebné kroky k tomu, aby bylo vyžádáno jeho stanovisko k otázce osvojení žalobkyně, přestože z hlášení o narození dítěte plyne, že jako otec byl uveden H. S., nar. xxx. Rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 25. 1. 2016, č. j. 19 C 4/2016 – 20, který nabyt právní moci dne 23. 2. 2016, bylo určeno, že H. S., nar. xxx, je otcem žalobkyně.
6. Soud I. stupně dospěl k závěru, že bylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve věci nezrušitelného osvojení žalobkyně, které bylo pro nezákonnost zrušeno. Ohledně vzniku nemajetkové újmy a její výše postupoval soud I. stupně podle zák. č. 58/1969 Sb., podle jehož § 20, není-li stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem (zákon č. 40/1964 Sb.). Náhradu nemajetkové újmy lze dovozovat z ustanovení § 11 zákona č. 40/1964 Sb., podle kterého má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevu osobní povahy. Ustanovení § 13 zákona č. 40/1964 Sb. pak upravovalo formy zadostiučinění, mimo jiné i v penězích, pokud by nepostačovalo pouhé upuštění od neoprávněných zásahů nebo odstranění následků.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.

7. V souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí vznikla žalobkyni a jejímu právnímu předchůdci H. S. nemajetková újma v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí o nezrušitelném osvojení žalobkyně. Pokud by nedošlo k vydání nezákonného rozhodnutí, mohl se tehdy biologický otec sám rozhodnout, zda bude vychovávat svou dceru, a žalobkyni by nebyla odňata možnost mít (biologického) otce. V důsledku vydání nezákonného rozhodnutí o nezrušitelném osvojení ztratila žalobkyně a její otec šanci žít spolu. Žalobkyně se necítila v adoptivní rodině dobře, měla rozpory především s adoptivní matkou, se kterou se pak již v dospělosti rozešla a nyní se nestýkají. Pro tyto rozpory se začala domnívat, že je něco v nepořádku. Adoptivní matka sdělila žalobkyni v době zletilosti, že je adoptovaná. Žalobkyně se snažila najít své biologické rodiče. Setkala se se svou biologickou matkou, která jí řekla, že její biologický otec již nežije. Žalobkyně však zajela do místa posledního bydliště biologického otce, kde se dozvěděla, že její biologický otec žije, a po shledání jí otec přijal jako vlastní a nakonec došlo k určení jeho otcovství. Společně prožili několik málo let, než otec zemřel. S otcem měla hezký vztah a on litoval toho, že se nemohl podílet na její výchově, neboť nevěděl, že se narodila. Újma žalobkyně a jejího otce je o to větší, že otec projevil velkou radost, když se spolu setkali, a pak společně bydleli i v době, kdy byl již těžce nemocen. Žalobkyně se svým otcem navázali, i když krátký, tak velmi hezký vztah. Žalobkyně zatrpkle prožívá pocit, že byla většinu svého života v jiné rodině. Soud I. stupně proto dospěl k závěru, že je na místě v daném případě poskytnout finanční satisfakci, neboť pouhá omluva v daném případě dostatečnou satisfakci není.
8. Soud I. stupně se následně zabýval výší přiměřeného peněžitého zadostiučinění, které by spravedlivě kompenzovalo újmu, která byla žalobkyni a jejímu otci v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí o osvojení způsobena.
9. Soud I. stupně vycházel z toho, že Evropský soud pro lidská práva (dále i jen „ESLP“) řešil v rozsudku ze dne 24. 3. 2015 č. 44958/05-Zaiet proti Rumunsku otázku nezákonného osvojení a přiznal zadostiučinění za zrušení osvojení po více než třiceti letech ve výši 30 000 EUR. ESLP uzavřel, že došlo k zásahu do práva stěžovatelky na respektování rodinného života zaručeného článkem 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále i jen „Úmluva“) a že rozdělení rodiny je mimořádně závažným zásahem do práva na respektování rodinného života. Soud I. stupně konstatoval, že ve zmiňovaném řízení nedošlo ke zrušení adopce z iniciativy osvojené osoby, která byla proti tomu, že bylo zrušeno její osvojení, ač ona o to neusilovala, na rozdíl od projednávané věci. Podstatné však je to, že došlo ke zrušení osvojení po třiceti letech od vydání rozhodnutí o osvojení, což je podobný případ jako v projednávané věci. Ve srovnávaném řízení byly důvodem k podání návrhu na zrušení osvojení pouze ekonomické důvody (dědické řízení) a osobou, která iniciovala zrušení adopce, byla další adoptovaná dcera. Soud I. stupně měl za to, že v projednávané věci je třeba odškodnit žalobkyni (a jejího otce) vyšší částkou, neboť žalobkyně tím, že byla nezákonně osvojena, ztratila možnost prožít jiný život (podle jejího názoru lepší).
10. Druhým rozsudkem, o který soud I. stupně opíral své rozhodnutí, je rozsudek ESLP ze dne 8. 1. 2013, č. 37956/11 ve věci A.K.L. proti Chorvatsku, kde soud shledal, že v procesu zbavení stěžovatelky rodičovské zodpovědnosti vůči druhému stěžovateli a jeho následnému osvojení neexistovaly náležité záruky ochrany jejich práv a bylo porušeno právo obou stěžovatelů na respektování jejich rodinného života. Soud stěžovatelce přiznal náhradu nemajetkové újmy ve výši 12 500 EUR. Stěžovatelka nebyla dostatečně zapojena do rozhodovacího procesu, ve kterém došlo k odebrání její rodičovské zodpovědnosti a osvojení jejího biologického syna. Došlo proto k porušení práv obou stěžovatelů na respektování jejich rodinného života chráněného článkem 8 Úmluvy. Soud I. stupně vycházel z toho, že újma, která vznikla žalobkyni, jako nezákonně osvojené nezletilé, je nepoměrně vyšší, než ve srovnávaném případě.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.

11. Soud I. stupně vycházel také z rozhodnutí ESLP č. 16969/90 ve věci Keegan proti Irské republice ze dne 26. 5. 2004, kdy otec ve věci nezákonného osvojení byl odškodněn částkou 10 000 irských liber. ESLP řešil téměř totožný případ, jako je případ původního žalobce, s tím, že stěžovatel (na rozdíl od původního žalobce) sice věděl o tom, že se mu narodila dcera, avšak byl vyloučen z rozhodnutí o adopci.
12. Soud I. stupně dospěl k názoru, že v případě žalobkyně představuje adekvátní odškodnění částku 1 200 000 Kč, která by měla kompenzovat útrapy, které jí byly nezákonným rozhodnutím o osvojení způsobeny. Žalobkyně se jako dítě nemohla bránit žádnému z vydaných rozhodnutí ani postupu soudu, který vydání nezákonného rozhodnutí předcházelo. Měla jí být proto poskytnuta nejvyšší možná ochrana a péče, když bylo rozhodováno o jejím budoucím životě, což se nestalo. Žalovaný se nepostaral o to, aby její práva na ochranu rodinného života byla respektována a chráněna. Na místo toho byl biologický otec vyloučen z rozhodování o adopci své dcery. Žalobkyni byla odebrána šance na jiný život (soud nemůže posoudit, zda lepší či horší), když žalobkyně mohla vyrůstat se svým biologickým otcem, ale také mohl být její osud jiný. Tyto možnosti však žalobkyně vydáním nezákonného rozhodnutí ztratila. Soud I. stupně proto žalobkyni přiznal celkové přiměřené odškodnění ve výši 1 200 000 Kč (spolu s příslušenstvím za prodlení žalovaného s poskytnutím peněžitého odškodnění). Pro otce žalobkyně je adekvátním odškodněním částka 300 000 Kč, neboť „otec žalobkyně měl možnost založit rodinu a mít další děti a rozhodovat o svém životě bez zásahu státu“ na rozdíl od žalobkyně, která se musela podrobit rozhodnutí soudu.
13. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně s tím, že žalobkyně, která by měla jinak právo na náhradu nákladů řízení, náhradu nákladů řízení nepožadovala.
14. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolání proti vyhovujícímu výroku II. v části týkající se povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku 1 200 000 Kč s příslušenstvím z této částky. Žalovaný poukazoval na to, že již v rámci mimosoudního projednání nároku uznal, že ve věci je dán odpovědnostní titul, za což žalobcům vyslovil omluvu. Žalovaný se ztotožňuje s rozhodnutím soudu zaplatit žalobkyni, respektive jejímu otci jakožto právnímu předchůdci žalobkyně, částku ve výši 300 000 Kč, kterou již také uhradil. Nesouhlasí však s výši přiznaného zadostiučinění pro žalobkyni. Pro problematiku nezákonného rozhodnutí o adopci nezletilého dítěte neexistuje dosud žádná tuzemská judikatura, která by mohla sloužit jako vodítko pro určení přiměřeného zadostiučinění. Soudem I. stupně citovaná rozhodnutí ESLP lze aplikovat pouze na případ otce žalobkyně, nikoli na případ nezákonně adoptované nezletilé dcery. Žalovaný považoval částku přiznanou žalobkyni na náhradu peněžitého zadostiučinění jako nepřiměřenou a navrhl, aby byl rozsudek soudu I. stupně v napadené části změněn tak, že žaloba bude zamítnuta.
15. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání uvedla, že žalovaný nepřináší žádné nové skutečnosti, pouze konstatuje, že přiznaná částka ve výši 1 200 000 Kč je příliš vysoká. Žalovaný mohl vyjít z celkového jednání jednotlivých účastníků protiprávní adopce. Přirozená práva člověka jsou definována v § 19 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, jako vrozená, již samotným rozumem a citem poznatelná přirozená práva. Přirozená práva jsou nezcizitelná a nelze se jich vzdát. Předmětem ochrany osobnosti člověka jsou zdůrazněny zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. Omluvný dopis bývalého ministra spravedlnosti JUDr. Pelikána není dostatečným zadostiučiněním. Uvedený způsob úplného „zhojení“ věci je spíše buď výsměchem její osobě a osobě jejího otce, nebo nedostatečnou právní profesionalitou zaměstnanců Ministerstva spravedlnosti. Od zjištění, že její biologická matka a její biologický otec žijí, žila v duševních útrapách, které vnímala jako pocit ponížení a zármutku. Při své snaze najít objektivní pravdu současně zažívala i psychickou bolest, která jí byla způsobena zásahem žalovaného do jejích práv jako člověka. V současné době již nemá za svojí osobu pro rozhodování soudu dále co nabídnout,

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.

nebot' veškeré skutečnosti již uvedla. Nelze akceptovat návrh žalovaného, že výše zadostiučinění je nepřiměřeně vysoká. Navrhla, aby byl rozsudek soudu I. stupně v napadeném rozsahu odvoláním žalovaného potvrzen jako věcně správný.

16. Odvolací soud, aniž bylo třeba nařizovat odvolací jednání (§ 214 odst. 3 o. s. ř.), přezkoumal z podnětu podaného odvolání žalovaného a v jeho mezích rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku II. o věci samé ohledně částky 1 200 000 Kč s příslušenstvím z této částky (včetně závislého výroku IV. o náhradě nákladů řízení) včetně řízení, které jeho vydání přecházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 3, 5 o. s. ř.).
17. Soud I. stupně provedl potřebné důkazy, z nichž správně zjistil skutkový stav věci, a zjištěný skutkový stav věci posoudil v zásadě správně i po právní stránce.
18. Mezi účastníky je nesporné, že žalobkyně a její právní předchůdce (otec žalobkyně – původně žalobce b)) utrpěli újmu v důsledku nezákonného rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 28. 4. 1975, č. j. 20 Nc 312/75 – 15 o nezrušitelném osvojení žalobkyně, který byl pro nezákonnost zrušen rozhodnutím Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 27. 11. 2015, č. j. 11 C 107/2015 – 49.
19. Spornou otázkou zůstala z podnětu podaného odvolání forma, případně výše peněžitého zadostiučinění žalobkyně ve vztahu k jí uplatněnému a soudem přiznanému nároku na náhradu imateriální újmy ve výši 1 200 000 Kč (s příslušenstvím), když i sám žalovaný uznal a nesporeoval, že nezákonným rozhodnutím o nezrušitelném osvojení žalobkyně vznikla žalobkyni nemajetková újma.
20. Nelze pominout nerespektování práva na soukromí a rodinný život, byť k němu došlo v době nesvobody žalovaného státu. Některé majetkové křivdy z doby nesvobody byly restituovány. Není důvodu, aby křivdy způsobené nerespektováním práva na soukromí a rodinný život z doby nesvobody neměly být odškodněny demokratickým právním státem, zejména když je zde státní a právní kontinuita žalovaného státu. I podle čl. 26 Ústavy Československé socialistické republiky (uveřejněné pod č. 100/1960 Sb.), ve znění účinném ke dni vydání nezákonného rozhodnutí o osvojení, bylo deklarováno, že rodina je pod ochranou státu; přesto si žalovaný v tomto duchu nepočínal.
21. K nezákonnému zásahu žalovaného státu do osobní a rodinné sféry žalobkyně došlo v r. 1975 a tento zásah trval do r. 2015, kdy bylo nezákonné rozhodnutí žalovaného o osvojení žalobkyně pro nezákonnost zrušeno.
22. Nezákonný zásah byl ukončen v době, kdy již byl žalovaný stát vázán Úmluvou (od 18.3.1992, která byla sama účinná od 3.9.1953).
23. S přihlédnutím jak k základnímu právu na respektování soukromí a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy, tak podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (uveřejněné pod č. 2/1993 Sb.), který chrání soukromý a rodinný život, je třeba odškodnit imateriální újmu vzniklou žalobkyni nezákonným rozhodnutím o nezrušitelném osvojení a tedy nezákonným zásahem do jejího práva na rodinný život a soukromí, kterému se sama v době vydání nezákonného rozhodnutí o nezrušitelném osvojení nemohla nijak bránit.
24. Vzhledem k tomu, že nezákonné rozhodnutí bylo vydáno v roce 1975, je třeba uplatněný nárok na náhradu újmy proti státu posuzovat za použití § 36 věta druhá zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.

za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, podle zák. č. 58/1969 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“).

25. Odpovědnost žalovaného je odpovědností objektivní, neboť se jí nelze zprostit (§ 1 odst. 2 zákona).
26. Odpovědnost žalovaného je v projednávané věci dána, i když proti nezákonnému rozhodnutí nebyl podán opravný prostředek, neboť jde o případ zvláštního zřetele hodný, když žalovaná se vzhledem ke svému věku ani nemohla nezákonnému rozhodnutí v době jeho vydání bránit (§ 3 zákona).
27. Soud I. stupně správně vycházel z toho, že není-li zákonem upraveno jinak (a náhrada imateriální újmy zákonem jinak upravena není), řídí se vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem (§ 20 zákona).
28. Protože osobní právo na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím o rodinných poměrech vzniklo až zrušujícím rozhodnutím pro nezákonnost v roce 2015, řídí se toto právo zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), jak plyne z ustanovení § 3028 odst. 1, 2 o. z.
29. Podle § 3 odst.1 o.z. soukromé právo chrání důstojnost a svobodu člověka i jeho přirozené právo brát se o vlastní štěstí a štěstí jeho rodiny nebo lidí jemu blízkých takovým způsobem, jenž nepůsobí bezdůvodně újmu druhým.
30. Podle § 3 odst.2 o.z. soukromé právo spočívá zejména na zásadách, že: a) každý má právo na ochranu svého života a zdraví, jakož i svobody, cti, důstojnosti a soukromí; b) rodina, rodičovství a manželství požívají zvláštní zákonné ochrany.
31. Podle § 6 odst.2 o.z. nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu.
32. Podle § 9 odst.2 věta první o.z. soukromá práva a povinnosti osobní a majetkové povahy se řídí občanským zákoníkem v tom rozsahu, v jakém je neupravují jiné právní předpisy.
33. Podle § 2956, vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.
34. Podle § 2971 o. z., odůvodňují-li to zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvláště zavrženíhodné, nahradí škůdce též nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pocítuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odškodnit.
35. Žalovaný způsobil žalobkyni imateriální újmu nezákonným rozhodnutím o osvojení, když hrubě nedbal existence biologického otce a jejich práv. Nezákonným rozhodnutím byl ovlivněn od útlého věku život žalobkyně a její rodinné vazby, zejména s jejím (biologickým) otcem. Přestože byl otec žalovanému znám v době rozhodování o osvojení, žalovaný popřel jeho rodičovská práva, a popřel tím i práva (tehdy nezletilé) žalobkyně. Žalobkyně se se svým otcem seznámila až v dospělosti a po

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.

celou předchozí dobu jí byly v důsledku jednání žalovaného odepřeny tyto rodičovské vazby. Tyto zvláštní okolnosti, za nichž byla žalobkyni způsobena žalovaným nejen těžká psychická újma – neuróza, ale i (pro rozhodnutí ve věci podstatná) silná morální újma, kdy žalobkyně zatrpkle prožívá pocit, že příslušela po značnou část jejího života k jiné rodině, vedou k závěru o nutnosti poskytnout žalobkyni satisfakci v peněžité podobě, když pouhá omluva, kterou žalovaný poskytl, nemůže zdaleka představovat postačující zadostiučinění.

36. Pokud jde o výši plnění, soud I. stupně správně podpořil své závěry i judikaturou ESLP ve věcech, které se dotýkají problematiky narušené rodinné sounáležitosti mezi rodiči a dětmi nezákonnými rozhodnutími o osvojení (v případě žalobkyně zejména rozsudek ESLP ze dne 24. 3. 2015 č. 44958/05 – Zaiet proti Rumunsku).
37. Nezákonné rozhodnutí žalovaného, kterým byla neomluvitelně narušena rodinná vazba žalobkyně, je citelným a vážným zásahem do osobní integrity žalobkyně a žalobkyně důvodně pocítuje takovýto zásah jako osobní neštěstí, které se výrazně promítá do celého jejího života.
38. Jestliže soud I. stupně stanovil jako přiměřené odškodnění uvedené nemajetkové újmy částkou 1 200 000 Kč za nezákonný zásah do osobnostních rodinných a rodičovských poměrů žalobkyně a nerespektování jejího rodinného života, pak takovéto odškodnění rozhodně není nepřiměřené způsobené újmě, kterou je žalobkyně po celý život zasažena.
39. Odvolací soud proto z těchto důvodů potvrdil rozsudek soudu I. stupně v napadené části vyhovujícího výroku II. o věci samé ohledně částky 1 200 000 Kč s příslušenstvím jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení (když žalobkyně ani správnost tohoto výroku sama nesporevala).
40. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 za použití § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobkyni, která měla v odvolacím řízení úspěch, vzniklo právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Protože žalobkyni v odvolacím řízení žádné náklady nevznikly (žalobkyně žádné náklady nepožadovala), bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku lze do dvou měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně.

Přípustnost dovolání je oprávněn posoudit dovolací soud.

Praha 15. května 2019

JUDr. Aleš Šťastný v. r. předseda
senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.